

РЕШЕНИЕ

№ 4918

гр. София, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 04.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1935** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. М. Ю., [дата на раждане] в [населено място],И.,гражданин на И.,арабин по народност,вероизповедание:мюсюлманин,семејно положение - женен,Л. срещу Решение №2545/06.02.2023г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. В жалбата се твърди още,че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 9, ал. 1, т.2 и 3 от ЗУБ. Погрешната преценка се дължи на фактът, че от една страна в оспореното Решение, ответника е изложил мотиви единствено спрямо хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, без да се спре на предходните две основания. Същия се е ограничил с аргументи за наличието на заплаха поради безогледно насилие в хипотезата на въоръжен конфликт в И..Твърди се още,че на територията на Република И. и по-конкретно в района на [населено място], където жалбоподателят е живял със семейството си,че не е налице вътрешен въоръжен конфликт сам по себе си е

израз на субективното виждане на административният орган.От друга страна в административният акт не е направен никакъв анализ на актуалната обстановка в И.,който да е във връзка със заявените от жалбоподателя обстоятелства.Жалбоподателят моли съдът да отмени Решение №2545/06.02.2022г. на зам.председателя на ДАБ - МС със законните последици.В о.с.з. жалбоподателят се явява лично,като поддържа жалбата на посочените в нея основания,както и процесуалният му представител адв. Т. И..

Ответникът зам.председателят на ДАБ при МС,редовно призован, се представлява от ст. юрисконсулт Д.Д.,която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата.

СГП,редовно призована се представлява от п-р Ст. Д.,които счита жалбата за неоснователна и недоказана.

По фактите:

С молба вх.№УП21212/17.05.2022г./л.117/ подадена до ДАБ - МС, А. М. Ю., гражданин на И., е поискал от властите в Република България закрила.Молбата е продиктувана лично от този чужденец,след като му е преведена на разбираем от него език персийски,без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист рег.№УП21212/17.05.2022г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена– А. (собствено име) М. (бащино име) Ю. (фамилно име), [дата на раждане] в [населено място],И., гражданин на И.,арабин по народност,вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН].

На 17.05.2022г. А. М. Ю. е получил срещу подпис копие от Указания рег. УП21212/17.05.2022г. относно правата и задълженията на чужденците,подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег.№ УП21212/17.05.2022г. А. М. Ю. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е [дата на раждане] в [населено място],И.,гражданин на И. арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - женен.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер AFIS BR112C2205170001(рег. УП21212/17.05.2022г.)на чужденец с имена А. М. Ю.;дата на раждане,пол – мъж;дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци - 17.05.2022г.

С декларация А. М. Ю. е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на арабски език , разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№ УП21212/23.08.2022г. е удостоверено провеждане на интервю с А. М. Ю.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС-Ал. К. на 23.08.2022г. от 09.55 ч. до 11.50ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. М. Ю. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика-арабски М. А. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Заявява, е напуснал легално И. на 19 ноември 2021г. и заедно със семейството си със самолетен полет от [населено място] е преминал посредством безвизов режим за И..Чужденецът посочва,че е пътувал заедно със съпругата си,с майка си Насек Х. А., с баща си, със сестрите му - Дима,на 10г.,Алаа,на 19г.,със съпруга й К.,с брат си А., на 23г.В И. чуждия гражданин и близките му са пребивавали за период от три месеца в [населено място].На българска територия чужденецът и близките му, без останалите в И. Алаа и съпруга й, са преминали легално на 28.02.2022г., по въздушен път от Т., транзитно през Турция.Чужденецът посочва, че за него и за семейството му са налице издадени чрез посредник визи - като не може да посочи какъв тип са. Посочва, че в С. е изгубил или е бил откраднат личния му паспорт.Чужденецът посочва, че той и близките му са останали на хотел повече от месец в С., искали са да напуснат България, но по пътя за С. са решили сами да се предадат на българските власти.А. М. Ю. посочва, че през 2015 г. е бил в Д., където е получил отказ по молба за международна закрила, преминал е в Германия,откъдето е бил върнат в Д.. Чужденецът твърди че през 2019г. доброволно се е завърнал в Иракски К..Чужденецът заявява,че е мюсюлманин-сунит по религия. Посочва, че не е имал религиозни проблеми.Молителят разказва, че в И. е живял в [населено място], обл. Д. до напускането на страната през 2014 г. След завръщането си в И. е живял със семейството си в [населено място],Иракски К..Чуждият гражданин посочва, че не е живял в друга част на И. или в друга държава освен посочените.Иракският гражданин заявява,че граждански брак със съпругата си Каняо Салам М. е сключил на 13.06.2021г. в [населено място],а двамата са се запознали на 08.02.2021г.А. М. Ю. посочва, че има основно образование - до 10 клас. Посочва, че в И. е работил като техник на климатици.Гражданинът на И. посочва, че не е бил член на политически партии или организации.Посочва, че не е служил в армията и и че не е имал проблеми с властите в страната му по произход.Заявява, че в И. няма негови близки.Заявява, че е посещавал българското представителство в И. и не е посещавал други дипломатически служби.Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с проблеми свързани с работата на баща му, които са ескалирали през 2021г.Разказва,че баща му е бил съдружник с пет лица - Хало, Чоман, Ребар, Азад, Д., и заедно са вкарвали автомобили в страната.Посочва, че автомобилите не е можело да бъдат вкарвани в областта на К. в края на 2021 - началото на 2022г.Съдружниците са искали пари от баща му първоначално - 200 000 долара и още 200 000 долара в лихви.След като бащата е отказал плащане, към него са започнали заплахи, закани и предупреждения от страна на бизнес сътрудниците. Молителят посочва, че е имало опит за отвлечане на сестра му Дима. Изрично заявява, че брат му и баща му са

ходили по улицата, а по тях е било стреляно от автомобил. А. М. Ю. посочва, че не е доказано, дали именно бизнес партньорите на баща му са стреляли, но от страна на сътрудниците на баща му е имало 20 000 обаждания, те са идвали в дома им, говорили са с баща му и са го псували. Гражданинът на И. посочва, че самите те са казали, че са извършили стрелбата. Чужденецът твърди, че същите лица са изгорили колата му през месец август 2021 г. Твърди също, че два дни преди напускането на страната, партньорите са стреляли по дома им - в дома е имало камери и са били заснети двама от тях. След събитието, чужденецът и близките му са напуснали дома им. А. М. Ю. твърди, че проблемите са продължили в И., където по думите му се е наложило пет пъти да сменят местоживеенето си тъй като същите лица са ги преследвали.

Протокол рег. №УП21212/22.08.2022г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език – арабски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС, относно актуалната обстановка в И. /л.29-33/.

Със становище на Ал.К. – младши експерт–РПЦ–С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №2545/06.02.2023г. на зам.председателя на ДАБ на А. М. Ю., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в И. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх. № ЦУ-624/15.05.2023г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ относно актуалното положение в И..

В съдебно заседание жалбоподателят твърди, че е напуснал своята собствена родина т.к. там имало проблем между различните племена. Твърди, че иска да остане в България, където да се грижи за членовете на своето семейство и че не е имал финансови проблеми в И.. Твърди, че негово имущество е било унищожено от едно от враждуващите племена.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване,

предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на зам.председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България./заповед 03-15/03.05.2022г./л.27/

А. М. Ю. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. М. Ю. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. М. Ю. се явява образувано с регистрирането на негова молба.Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75 ЗУБ на А. М. Ю. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 2545/06.02.2023г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. М. Ю. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец.В качеството му на иракски гражданин,който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. М. Ю. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС.Заявленията на А. М. Ю. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито

поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал И., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съдът, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в И.. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване".

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него конкретна бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8 от ЗУБ. Административният орган/АО/ се е позовал, че заявените проблеми са относими към положението на бащата/М. Ю. М. А., ЛНЧ [ЕГН]/ на чуждия гражданин, но нямат пряко отношение към личното положение на молителя. Видно от протокола, описаните спречквания който баща му е имал със съдружници си, са единствено такива от личен и

финансов характер, а описаните в последствие случки, са такива от изцяло криминален характер. Следва да се посочи, че въпреки, че кандидатът е посочил за наличието на заплахи спрямо него, се установява, че единственото действие относимо към него, е по-думите му палежът на неговия автомобил - събитие отново от изцяло криминален характер.

За липса на мотив за търсената закрила говори и факта, че по думите на кандидата, той никога не е бил заплашван или насилван. Кандидатът казва, че е иракчанин със смесен произход и ясно заявява, че не е имал проблеми във връзка с това в родината си. Твърдените обстоятелства от молителят не дават основание за се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Както и, не се установи по делото наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в И., по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. **А. М. Ю.** е напуснал доброволно и легално И., като не се установява наличието на препятствие за завръщането му.

В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Горният анализ сочи, че **А. М. Ю.** не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираният от **А. М. Ю.** причина да напусне И. е личен, и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" вр. чл. 15, б. "а", "б" и "в" от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или* 3) *тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.* Понятието „реална опасност“ (*real risk*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*serious harm*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то

да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на АО и неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи /л.31/ ,че не е имал проблеми в И.,но желае да живее в Р. С. или Р.България , не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); СЕС е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по

произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в Справка с вх. №МД-01/03.01.2023г. относно И. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на Справка с вх. №ЦУ-624/15.05.2023г. съдът намира, че на територията на И. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в И. става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. Съгласно § 1, т. 8 от ДР на ЗУБ, "Сигурна държава по произход" е държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Във връзка със събраната по случая информация се установява, че за чуждия гражданин, територията на И. следва да се приеме именно за такава сигурна държава по произход. За жалбоподателят е налице възможността безпрепятствено да се завърне, достигне, установи и пребивава на територията на страната си по произход, включително както в провинция Д., И., така също и на територията, на която е пребивавал продължителен период от време - С., Иракски К..

В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. М. Ю.** за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №2545/06.02.2023г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. М. Ю.**, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., Л. срещу Решение №2545/06.02.2023г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: